

David
Foster
Wallace

MATURA

s i s

t

e

m

u

l

u

i

Majoritatea fetelor drăguțe au labelle picioarelor urâte, și la fel le are și Mindy Metalman, observă, deodată, Lenore. Sunt lungi și subțiri și cu degete rășchirate, cu bumbi galbeni de calus pe degetele mici și cu un strat gros pe călcâi, și câteva fire lungi și negre se cârlionțează pe dosul labelor picioarelor, iar oja roșie e crăpată și se cojește în fâșii și e neîngrijită și vărgată ca drop-surile. Dar Lenore nu ar fi observat toate acestea dacă Mindy nu s-ar fi ghemuit în scaunul ei de lângă frigider ca să-și cojească oja de pe degetele mari; halatul de baie i s-a lăsat puțin, așa că i se vede un pic din decolteu și așa mai departe, un decolteu mult mai generos decât al lui Lenore, iar prosopul alb și gros înfășurat în jurul capului ud și spălat al lui Mindy se desface și o șuviță lucioasă de păr negru se desprinde și se cârlionțează coborând de-a lungul feței, până sub bărbie. În cameră miroase a șampon Flex și, totodată, a iarbă, de vreme ce Clarice și Sue Shaw fumează o papiroasă babană, pe care Lenore o are de la Ed Creamer, de pe vremea când era încă la Shaker School, și pe care a adus-o la școală aici, împreună cu alte lucruri pentru Clarice.

Ideea e că Lenore Beadsman, care are cincisprezece ani, a bătut tot drumul de acasă, din Shaker Heights, Ohio, până aproape de Cleveland ca să-și viziteze sora mai mare, pe Clarice

Beadsman, care e boboc la acest colegiu de fete numit Mount Holyoke; iar Lenore s-a cazat cu sacul ei de dormit în această cameră de la etajul doi, pe care Clarice o împarte cu colegele ei de cameră, Mindy Metalman și Sue Shaw. Lenore a venit și să vadă colegiul un pic. Asta pentru că, deși are doar cincisprezece ani, se presupune că e foarte inteligentă și, prin urmare, precocă și deja e boboc la Shaker School și, prin urmare, se gândește la colegiu, la cererea de înscriere de anul viitor. Așa că e în vizită. Acum e o vineri seară de martie.

Sue Shaw, care nu e nici pe departe la fel de drăguță ca Mindy sau Clarice, a adus papiroasa la Mindy și Lenore, iar Mindy o ia și își lasă în pace pentru o clipă degetul mare de la picior și trage cu sete din țigară, care începe să strălucească incandescent, și o sămânță pocnește zgomotos, și bucăți de scrum de hârtie zboară și plutesc în aer, ceea ce lui Clarice și lui Sue li se pare superamuzant și încep să râdă foarte tare, hohotind și ținându-se una de alta, iar Mindy trage adânc în piept și ține fumul și îi dă țigara lui Lenore, dar Lenore spune „nu, mulțumesc“.

— Nu, mulțumesc, spune Lenore.

— Dă-i bătaie, tu ai adus-o, de ce să nu... cârâie Mindy Metalman, vorbind așa cum vorbesc oamenii când nu respiră, ținând fumul.

— Știu, dar la școală a început sezonul de atletism și sunt în echipă și nu fumez în timpul sezonului, nu pot, mă termină, spune Lenore.

Așa că Mindy dă din umeri și, în cele din urmă, expiră un nor de fum palid, obosit, și tușește scurt și adânc și se ridică cu țigară cu tot și-o dă mai departe în partea cealaltă a camerei lui Clarice și Sue Shaw, care stau lângă o boxă mare de lemn ascultând un cântec de Cat Stevens iar și iar, pentru a zecea oară, sau cam așa ceva, în noaptea asta. Halatul lui Mindy e desfăcut mai mult sau mai puțin acum, iar Lenore poate să vadă niște chestii

ca lumea, dar Mindy traversează camera fără să se oprească. Lenore poate să împartă în acest moment toate fetele pe care le cunoaște bine în fete care cred în sinea lor că sunt drăguțe și fete care cred că nu sunt. Fetelor care se cred drăguțe nu le pasă prea mult de halatele care se desfac și sunt bune la machiaj și le place să defileze când oamenii se uită la ele și se poartă altfel când sunt băieți prin preajmă; și fetele ca Lenore, care nu se cred drăguțe, au tendința să nu se machieze și fac atletism și poartă bascheți negri Converse și își țin halatul bine legat tot timpul. Mindy chiar e drăguță, mai puțin labele picioarelor.

Melodia lui Cat Stevens s-a terminat iar și acul se ridică singur și, evident, niciuna dintre cele trei nu are chef să se ducă până acolo să pună piesa din nou, așa că se lasă pe spate în scaunele lor de lemn, Mindy în halat roz, cu un picior fin și lucios dezgolit, care îi iese de sub halat; Clarice, cu ghete Desert și blugi albaștri-închis, pe care Lenore îi numește blugii ei ștreang, și cămașa albă de cowboy pe care o purta la târg atunci când i s-a furat poșeta, și părul blond i se revarsă peste cămașă și are ochii foarte albaștri acum; Sue Shaw, cu părul ei roșu și un cardigan verde și o fustă ecosez verde și picioare albe și grase, cu un coș roșu aprins deasupra unui genunchi, picior peste picior, de unul atârând unul dintre pantofii ei marinărești, cu tălpi albe și scârboase — lui Lenore nu-i place deloc acest gen de pantofi.

Clarice, după o tăcere scurtă, scoate un oftat și spune, șoptind:

— Cat... e... Dumnezeu, chicotește ea scurt la sfârșit.

Celelalte două chicotesc și ele.

— Dumnezeu? Cum poate să fie Cat Dumnezeu? Cat există. Mindy are ochii roșii.

— Asta e o ofensă și o ditamai blafemia, spune Sue Shaw, cu ochii căscați, pufnind indignată.

— *Blafemie?* întreabă Clarice, privind-o pe Lenore. *Blasfemie*, zice ea.

Privirea ei nu e deloc răutăcioasă, ci neobișnuit de prietenoasă, de parcă ar ști o glumă pe care nu vrea s-o spună.

— Blasfeerie, spune Mindy.

— Blasfemeie.

— Blasfemie.

— Blasfurie.

— Blasferonerie.

— Balanserărie.

— Balanserăriendudă.

— Bucifal.

— Barney Rubble.

— Baba Iaga.

— Bolșevic.

— *Blafemie!*

Crapă, se rup în două de râs, și Lenore râde cu acel râs ciudat și empatic cu care râzi când toată lumea râde atât de tare, încât te face și pe tine să râzi. Zgomotul de la petrecerea monstruoasă de jos trece prin podea și vibrează în bascheții negri ai lui Lenore și în brațele scaunului. Acum Mindy alunecă din scaunul ei și se ridică șchiopătând și se prăvălește peste sacul de dormit al lui Lenore, lângă covorașul imitație de persan al lui Clarice de la Mooradian's din Cleveland, și Mindy își acoperă neconvingător crăpătura cu un colț de halat, iar Lenore nu se poate abține să nu remarce cum îi saltă sânii plini și buni sub halatul roz și uzat de prosop, chiar și atunci când stă întinsă pe jos. Lenore își privește o clipă inconștient sânii pe sub bluză.

— Foame, spune Sue Shaw după un minut. Grozavă, imensă, incontrolabilă, arzătoare, incontrolabilă, *foame*.

— Cam așa, spune Mindy.

— Mai stăm, Clarice se uită la ceasul de la mână, o oră, adică o oră, până să mâncăm ceva, orice.

— Nu, de fapt, *de fapt*, nu putem face asta.

— Dar s-o facem dac-o facem. Așa cum am vorbit mai acum o săptămână, când ne-am pus de acord foarte clar că nu o să ne îndopăm când suntem moarte de foame, ca să nu ajungem grase și dezgustătoare, ca Mindy de colo, biata piticanie.

— Pârțâito, spune Mindy absentă, ea nu e grasă și știe asta, Lenore o știe, toată lumea o știe.

— O doamnă în orice împrejurare, Metalman asta, spune Clarice.

Apoi, după un minut:

— Dacă tot a venit vorba, ori faci ceva cu halatul ăla, ori te îmbraci, ori te ridici din troacele lui Lenore, încă nu-s chiar pregătită să-ți fac un examen ginecologic, și cam asta ne obligi să facem, o, Lesbia a Tebei.

— Vorbești ca să n-adormi, spune Mindy, sau, mai bine zis, „vorbiești ca să n-adormi“.

Și se ridică împleticindu-se și întinzându-se după un reazăm, se duce spre ușa care dă în dormitorul ei single, lângă baie. A fost prima, în septembrie, și a și pus mâna pe el, povestise Clarice despre ea într-o scrisoare, bunăciunea asta de prințesă din Scarsdale, iar acum își scoate ce-a mai rămas din halatul înfrânt, lăsându-l ud în poala lui Lenore, care stă pe scaunul de lângă ușă, și iese din cameră cu picioarele ei lungi, pășind încet. Trânțește ușa.

Clarice se uită după ea și, după ce dispare, clatină un pic din cap și se uită la Lenore și zâmbește. De jos se aud râsete și sunete de cireadă și o grămadă de oameni dansând. Lenore adoră să danseze.

Sue Shaw bea apă zgomotos dintr-un pahar mare de plastic cu Familia Jetson la biroul ei de lângă ușa de la intrare.

— Că tot veni vorba, n-ai văzut-o pe Splittstoesser în dimineața asta, nu? întrebă ea.

— Naaa, spune Clarice.

— Era cu Proctor.

—
*O carte minunată [...], o experiență cathartică
plină de faze amuzante și de semnificații profunde.*

The Washington Post Book World

—
*Wallace, ca și Nabokov, autorul cu care seamănă cel mai mult,
pare să aibă o tolă înepuizabilă de trucuri literare.*

Chicago Tribune

—
*Un vizionar, un artist, un comedian. [...] [Wallace] e într-un alt continuum
spațiu-timp decât noi ceilalți. Al naibii să fie el!*

Zadie Smith

—
*Acum îl vedem ca pe un scriitor curajos, care a luptat cu forța
care îl împingea să scape de sine. Vor trece ani, și tot vom simți fiorul
care a ne-a cuprins la aflarea veștii morții lui. [...] Tinerețe și pierdere.
Asta e vocea lui Dave, America.*

Don DeLillo

B Y B L O S

CURTEA VECHE

Pentru a comanda online sau pentru lista completă a titlurilor
publicate la Curtea Veche, vizitează www.curteaveche.ro

începi să afli

ISBN 978-606-588-381-9

9 786065 883819